

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงและส่งผลต่อพฤติกรรมสุขภาพของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ มีการสรุปผลการวิจัย การอภิปราย ผลการวิจัยและข้อเสนอแนะดังรายละเอียดต่อไปนี้

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงและส่งผลต่อพฤติกรรมสุขภาพของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบ พฤติกรรมเสี่ยงของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ที่มีปัจจัยส่วน บุคคลแตกต่างกัน และเพื่อพัฒนาและตรวจสอบโมเดลความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมเสี่ยงและส่งผลต่อพฤติกรรมสุขภาพของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิม พระเกียรติ ประชากร เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2553 จำนวน 13 คณะวิชา จำนวน 8,500 คน กลุ่มตัวอย่างคัดเลือกโดยการสุ่มแบบหลายชั้นตอน (stratified random sampling) กำหนดขนาด กลุ่มตัวอย่างด้วยการใช้ตารางสำเร็จรูป Yamane ด้วยความเชื่อมั่นที่ 95% จำนวน 382 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย 1) แบบสอบถามปัจจัยส่วนบุคคล 2) แบบสอบถาม ทักษะชีวิต 3) แบบสอบถามพฤติกรรมเสี่ยง และ 4) แบบสอบถามพฤติกรรม ส่งเสริมสุขภาพ ซึ่งได้รับ การตรวจสอบความถูกต้องครอบคลุมตามเนื้อหา และวัตถุประสงค์ จากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน หลังจากได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 ชุด แล้วหาความเชื่อมั่นโดยการหาความสอดคล้องภายใน ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach 's Alpha coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นแต่ละหมวดด้านการรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติ เท่ากับ 0.97 ด้านทักษะชีวิต เท่ากับ 0.92 ด้านพฤติกรรมสุขภาพ เท่ากับ 0.94 ด้านพฤติกรรมเสี่ยงด้าน สุขภาพ เท่ากับ 0.98

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วย การประสานความร่วมมือไปยัง คณะวิชาของมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ และดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองใช้เวลา ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เดือนพฤศจิกายน 2553 ถึง เดือนกุมภาพันธ์ 2554 โดยใช้แบบสอบถามให้ ผู้ตอบตอบเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล 3 ระดับ คือ การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานด้วยสถิติบรรยาย เช่น ความถี่ ร้อยละ และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์เปรียบเทียบและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ด้วยการวิเคราะห์กลุ่มพหุ โดยใช้โปรแกรม LISREL

ได้ข้อสรุปดังนี้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 88.74 มีอายุระหว่าง 17 – 20 ปี ร้อยละ 58.38 อายุต่ำสุด 17 ปี อายุสูงสุด 28 ปี อายุเฉลี่ยเท่ากับ 20.23 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.55 เกือบทั้งหมดมีเชื้อชาติไทย ร้อยละ 99.48 นับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 94.76 มีภูมิลำเนาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือจำนวน ร้อยละ 33.77 ที่พักอาศัยขณะศึกษาในมหาวิทยาลัย ส่วนใหญ่อยู่หอพักนอกมหาวิทยาลัยคนเดียว ร้อยละ 32.98 ส่วนใหญ่เป็นบุตรคนแรกของครอบครัว ร้อยละ 59.95 ส่วนใหญ่มีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน 2 คน ร้อยละ 56.02 ส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในสาขาวิทยาศาสตร์ ร้อยละ 51.05 สำหรับชั้นปีการศึกษา ส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 1 ร้อยละ 25.92 ในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยสะสม พบว่า ส่วนใหญ่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.51–3.00 ร้อยละ 39.01 คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำสุด เท่ากับ 1.54 คะแนนเฉลี่ยสะสมสูงสุด เท่ากับ 3.92 ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.73 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.43

ข้อมูลทั่วไปของสมาชิกในครอบครัว พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีบิดา-มารดาอายุระหว่าง 41 – 50 ปี ร้อยละ 69.08 และ 63.39 ตามลำดับ ระดับการศึกษาของบิดา มารดา พบว่า ส่วนใหญ่มีบิดา มารดาจบการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ร้อยละ 82.45 และ 85.79 ตามลำดับ และส่วนใหญ่บิดาและมารดามีอาชีพทำนา / ทำสวน ร้อยละ 26.74 และ 26.23 ตามลำดับ รายได้ต่อเดือนของบิดา มารดา พบว่า ส่วนใหญ่มีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท ร้อยละ 40.11 และ 53.83 ตามลำดับ

ผลการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงด้านการสูบบุหรี่ ดื่มแอลกอฮอล์ การใช้ความรุนแรงแก้ปัญหา การใช้ยาเสพติด และพฤติกรรมทางเพศ ของกลุ่มตัวอย่าง เป็นการศึกษาจากการ ตอบตามการรับรู้ของนักศึกษาที่มีต่อพฤติกรรมของตนเอง พบว่า ในด้านการสูบบุหรี่ ส่วนใหญ่นักศึกษาจะไม่สูบบุหรี่ร้อยละ 98.43 สำหรับผู้ที่สูบบุหรี่ส่วนใหญ่จะสูบบุวันละ 4-5 มวน ร้อยละ 1.31 ในด้านการดื่มแอลกอฮอล์พบว่า ส่วนใหญ่จะไม่ดื่มแอลกอฮอล์ ร้อยละ 80.58 ด้านการใช้ความรุนแรงแก้ปัญหาพบว่านักศึกษา ส่วนใหญ่จะไม่ใช้ความรุนแรงแก้ปัญหา ด้านพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการใช้ยาเสพติดพบว่าส่วนใหญ่จะปฏิเสธพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการใช้ยาเสพติด ร้อยละ 97.2 ชอบเที่ยวกลางคืน ร้อยละ 1.05

การศึกษาทักษะทางสังคมและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลของนักศึกษาแบ่งออกเป็น 4 ด้านคือ 1) ทักษะด้านการติดต่อสื่อสาร 2) ทักษะด้านการรักษาสีทิชของตน 3) ทักษะการเข้าใจเห็นใจผู้อื่น และ 4) ทักษะการปฏิเสธ ผลการศึกษาพบว่า การปฏิบัติทักษะทางสังคมและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลด้านการติดต่อสื่อสาร นักศึกษามีค่าเฉลี่ยทักษะในการติดต่อสื่อสารในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.99 (ส่วนเบี่ยงเบน

มาตรฐาน = 0.64) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มีค่าเฉลี่ยสูงสุดในการแสดงความยินดีกับผู้อื่นโดยการยิ้มให้ มีค่าเฉลี่ย 4.40 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.77) เมื่อพิจารณาระดับการปฏิบัติรายข้อพบว่าส่วนใหญ่จะมีการปฏิบัติทักษะทางสังคมและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลด้านการติดต่อสื่อสารเป็นประจำในการแสดงความยินดีกับผู้อื่นโดยการยิ้มให้ ร้อยละ 53.92

การปฏิบัติทักษะทางสังคมและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลด้านการรักษาสีทิวทัศน์ของตนพบว่า มีค่าเฉลี่ยทักษะการรักษาสีทิวทัศน์ของตนในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ย 2.93 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.67) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดคือนักศึกษาสามารถพูดแสดงความรู้สึกได้อย่างเปิดเผย มีค่าเฉลี่ย 3.48 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.96) เมื่อพิจารณาระดับการปฏิบัติรายข้อพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่จะมีการปฏิบัติทักษะทางสังคมและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลด้านการรักษาสีทิวทัศน์ของตนเป็นบางครั้ง

การปฏิบัติทักษะทางสังคมและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลด้านการเข้าใจและเห็นใจผู้อื่น พบว่า มีค่าเฉลี่ยทักษะการเข้าใจและเห็นใจผู้อื่นในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.93 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.72) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ การอยู่ใกล้กับคนที่มีความสุขทำให้นักศึกษา มีความสุขไปด้วย มีค่าเฉลี่ย 4.25 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.87) เมื่อพิจารณาระดับการปฏิบัติรายข้อพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่จะมีการปฏิบัติทักษะทางสังคมและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลด้านการเข้าใจและเห็นใจผู้อื่นเป็นประจำคือการอยู่ใกล้กับคนที่มีความสุขทำให้นักศึกษามีความสุขไปด้วย ร้อยละ 46.07

การปฏิบัติทักษะทางสังคมและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลด้านการปฏิเสธพบว่า มีค่าเฉลี่ยทักษะการปฏิเสธในระดับสูง มีค่าเฉลี่ย 5.21 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.80) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ นักศึกษาจะปฏิเสธ “ถ้าเพื่อนที่สนิทมากกำลังสูบบุหรี่อยู่แล้วชวนให้ท่านสูบบุหรี่” มีค่าเฉลี่ย 5.48 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.89) เมื่อพิจารณาระดับการปฏิบัติรายข้อพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่จะมีการปฏิบัติทักษะทางสังคมและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลด้านการปฏิเสธ โดยการตอบ “ไม่” และรู้สึกว่าการทำถูกแล้ว โดยข้อที่นักศึกษาส่วนใหญ่ปฏิบัติมากที่สุดคือ “ถ้าเพื่อนที่สนิทมากกำลังสูบบุหรี่อยู่แล้วชวนให้ท่านสูบบุหรี่” ร้อยละ 71.73

การทักษะด้านพุทธิพิสัย หรือ ทักษะทางการคิดของนักศึกษาแบ่งออกเป็น 3 ด้านคือ 1) ทักษะการคิดตัดสินใจ (Decision making) การคิดอย่างมีวิจารณญาณ (Critical Thinking) และการประเมินตนเอง (self – evaluation) ผลการศึกษาพบว่า ในภาพรวมนักศึกษามีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับทักษะทางการคิดในระดับสูง ค่าเฉลี่ย 3.93 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.54) เมื่อจำแนกรายด้านพบว่า การคิดอย่างมีวิจารณญาณมีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 4.03 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.65) รองลงมาคือ การคิด

ตัดสินใจ เท่ากับ การประเมินตนเอง มีค่าเฉลี่ย 3.88 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.61 และ 0.58 ตามลำดับ) เมื่อพิจารณารายละเอียดของแต่ละด้าน ทักษะทางการคิดด้านการคิดตัดสินใจ พบว่า นักศึกษามีค่าเฉลี่ยการคิดตัดสินใจในระดับสูงทุกข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ถึงจะมีเรื่องที่ทำให้ไม่สบายใจ นักศึกษาก็ยังไปเรียนหนังสือ มีค่าเฉลี่ย 4.13 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.92) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าส่วนใหญ่จะเห็นด้วยกับข้อความที่ว่า ถึงสถานการณ์ตึงเครียดมากเท่าไร นักศึกษาก็พร้อมที่จะต่อสู้กับอุปสรรค ร้อยละ 59.16

ทักษะทางการคิดด้านการคิดอย่างมีวิจารณญาณพบว่า มีค่าเฉลี่ยการคิดอย่างมีวิจารณญาณในระดับสูงทุกข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ การดื่มเหล้าหรือใช้ยาเสพติด ไม่ใช่ทางเลือกในการแก้ปัญหาของนักศึกษา มีค่าเฉลี่ย 4.19 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.93) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่จะเห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความที่ว่า การดื่มเหล้าหรือใช้ยาเสพติดไม่ใช่ทางเลือกในการแก้ปัญหาของนักศึกษา ร้อยละ 44.24

ทักษะทางการคิดด้านการประเมินตนเอง พบว่า มีค่าเฉลี่ยการประเมินตนเองในระดับสูงทุกข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ นักศึกษามีความสนใจเรียนรู้ในประเด็นที่หลากหลาย มีค่าเฉลี่ย 3.96 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.68) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่จะเห็นด้วยกับข้อความทุกข้อ ข้อที่มีจำนวนนักศึกษามากที่สุดคือ นักศึกษามีความสนใจเรียนรู้ในประเด็นที่หลากหลาย ร้อยละ 64.66

การศึกษาทักษะการควบคุมอารมณ์ของนักศึกษาแบ่งออกเป็น 3 ด้านคือ 1) การจัดการความเครียด 2) การจัดการความรู้สึกและอารมณ์ และ 3) การควบคุมตนเอง ผลการศึกษาพบว่า ในภาพรวมนักศึกษามีทักษะการควบคุมอารมณ์ในระดับสูง ค่าเฉลี่ย 3.80 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.44) เมื่อจำแนกรายด้านพบว่า การจัดการความเครียดมีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 3.86 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.49) รองลงมาคือ การควบคุมตนเอง และการจัดการความรู้สึกและอารมณ์ มีค่าเฉลี่ย 3.78 และ 3.76 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.52 และ 0.52 ตามลำดับ) เมื่อพิจารณารายข้อของแต่ละด้าน ทักษะการควบคุมอารมณ์ด้านการจัดการความเครียด พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ถ้ามีเรื่องกังวลใจ นักศึกษาจะปรึกษาเพื่อนหรือผู้ที่มีประสบการณ์ มีค่าเฉลี่ย 4.05 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.74) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่จะเห็นด้วย กับทุกข้อความ ข้อที่มีจำนวนนักศึกษามากที่สุดคือ ถ้ามีเรื่องกังวลใจ นักศึกษาจะปรึกษาเพื่อนหรือผู้ที่มีประสบการณ์ ร้อยละ 63.35

ทักษะการควบคุมอารมณ์ด้านการจัดการความรู้สึกและอารมณ์ พบว่า นักศึกษามีค่าเฉลี่ยด้านการจัดการความรู้สึกและอารมณ์ในระดับสูงทุกข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ นักศึกษาจะอดทนรอให้สถานการณ์ที่เป็นปัญหามีความชัดเจนก่อนตัดสินใจทำอะไรลงไป มีค่าเฉลี่ย 3.83 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.68) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่จะเห็นด้วย กับทุกข้อความ ข้อที่มี

จำนวนนักศึกษามากที่สุดคือ นักศึกษาจะทำสิ่งต่างๆให้ดีที่สุดถ้าตกอยู่สถานการณ์ที่ไม่น่าพึงพอใจ และ นักศึกษาจะอดทนรอให้สถานการณ์ที่เป็นปัญหามีความชัดเจนก่อนตัดสินใจทำอะไรลงไป มีจำนวน เท่ากันคือ ร้อยละ 59.95

ทักษะการควบคุมอารมณ์ด้านการควบคุมตนเอง พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ นักศึกษาจะ แสดงความคิดเห็นตามความเหมาะสมของสถานการณ์ มีค่าเฉลี่ย 3.92 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.68) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่จะเห็นด้วยกับทุกข้อความ ข้อที่มีจำนวนนักศึกษามากที่สุด คือ นักศึกษาจะแสดงความคิดเห็นตามความเหมาะสมของสถานการณ์ ร้อยละ 64.40

ผลการวิเคราะห์การรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติพฤติกรรมสุขภาพ (perceived benefits of action) ของนักศึกษาตามแนวคิดของ Pender ประกอบด้วยการรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติพฤติกรรม 4 ด้านคือ 1) ด้านโภชนาการและการออกกำลังกาย 2) ด้านอุบัติเหตุและความรุนแรง 3) ด้านเพศสัมพันธ์ และ 4) ด้านสิ่งเสพติด พบว่า นักศึกษามีการรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติพฤติกรรมสุขภาพทุกด้านในระดับต่ำด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านสิ่งเสพติด มีค่าเฉลี่ย 1.89 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 1.02) รองลงมาคือ ด้านโภชนาการและการออกกำลังกาย ด้านเพศสัมพันธ์ และด้านอุบัติเหตุและความรุนแรง มีค่าเฉลี่ย 1.87, 1.79 และ 1.74 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.97, 0.92 และ 0.89 ตามลำดับ) เมื่อพิจารณารายด้าน ด้านโภชนาการและการออกกำลังกาย พบว่า นักศึกษามีการรับรู้ประโยชน์ของการอบรมการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 1.95 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 1.05) ด้านอุบัติเหตุและความรุนแรง มีการรับรู้ประโยชน์ของการอบรมภาวะการบาดเจ็บและการป้องกันอุบัติเหตุ มากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 1.89 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 1.04) ด้านเพศสัมพันธ์ มีการรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติการอบรมเกี่ยวกับการติดเชื้อโรคทางเพศสัมพันธ์ มากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 1.90 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 1.03) ด้านสิ่งเสพติด มีการรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติการอบรมเกี่ยวกับการป้องกันการดื่มแอลกอฮอล์และการใช้ยาเสพติดมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 1.89 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 1.04)

ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมสุขภาพของนักศึกษาตามแนวคิดของ Pender ประกอบด้วยพฤติกรรมสุขภาพ 3 ด้านคือ 1) ด้านโภชนาการ 2) ด้านการควบคุมน้ำหนัก และ 3) ด้านการออกกำลังกาย พบว่า นักศึกษามีการปฏิบัติพฤติกรรมสุขภาพทุกด้านในระดับต่ำ ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือด้านโภชนาการ มีค่าเฉลี่ย 2.14 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 1.04) รองลงมาคือด้านการควบคุมน้ำหนัก และการออกกำลังกาย มีค่าเฉลี่ย 1.93 และ 1.84 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 1.01 และ 0.83 ตามลำดับ) เมื่อพิจารณารายด้าน ด้านโภชนาการ พบว่า ในแต่ละมื้อรับประทานผักและผลไม้มากกว่า 5 ชนิด มากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 2.16 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 1.15) ด้านการควบคุมน้ำหนัก นักศึกษาตั้งใจลดน้ำหนัก และนักศึกษา มีการออกกำลังกายเพื่อควบคุม/ลดน้ำหนักมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน 2.14 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน =

1.31 และ 1.21 ตามลำดับ) ด้านการออกกำลังกาย นักศึกษามีการเข้าร่วมกลุ่มออกกำลังกายที่มีการยืดกล้ามเนื้อ เช่น เดิน ถีบจักรยานมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 2.07 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 1.16) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่จะตอบไม่เคยปฏิบัติพฤติกรรมสุขภาพ ด้านโภชนาการ ข้อที่นักศึกษาตอบมากที่สุด คือ ในแต่ละมื้อรับประทานผักและผลไม้มากกว่า 5 ชนิด ร้อยละ 38.22 ด้านการควบคุมน้ำหนัก ข้อที่นักศึกษาตอบไม่เคยปฏิบัติพฤติกรรมสุขภาพ มากที่สุด คือ ควบคุม / ลดน้ำหนักด้วยการทำให้อาเจียน หรือใช้ยาระบาย ร้อยละ 70.42 ด้านการออกกำลังกาย ข้อที่นักศึกษาตอบไม่เคยปฏิบัติพฤติกรรมสุขภาพ มากที่สุด คือ เป็นนักกีฬามหาวิทยาลัย ร้อยละ 81.15

ผลการวิเคราะห์การปฏิบัติพฤติกรรมเสี่ยงของนักศึกษา ประกอบด้วย การปฏิบัติพฤติกรรมเสี่ยง 5 ด้านคือ 1) อุบัติภัยและความรุนแรง 2) การดื่มเหล้า 3) การสูบบุหรี่ 4) การใช้สิ่งเสพติด และ 5) การมีเพศสัมพันธ์ พบว่า นักศึกษามีการปฏิบัติพฤติกรรมเสี่ยงทุกด้านในระดับต่ำ ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ อุบัติภัยและความรุนแรง มีค่าเฉลี่ย 1.51 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.58) รองลงมาคือ การดื่มเหล้า การสูบบุหรี่ การมีเพศสัมพันธ์ และการใช้สิ่งเสพติด มีค่าเฉลี่ย 1.35, 1.11, 1.09 และ 1.07 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.69, 0.46, 0.37 และ 0.36 ตามลำดับ) เมื่อพิจารณารายด้าน ด้านอุบัติเหตุและความรุนแรง พบว่า นักศึกษามีการขับขี่โดยไม่รัดเข็มขัดนิรภัย/ไม่ใส่หมวกกันน็อกมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 2.46 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 1.18) ไม่เคยพกอาวุธ / พกปืน ร้อยละ 87.96 ด้านการดื่มแอลกอฮอล์ ไม่เคยดื่มแอลกอฮอล์ ร้อยละ 70.68 นักศึกษามีการดื่มแอลกอฮอล์ครั้งละไม่มากนัก มีค่าเฉลี่ย 1.48 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.94) ด้านการสูบบุหรี่ ไม่เคยสูบบุหรี่ ร้อยละ 90.84 นักศึกษามีการสูบบุหรี่ วันละ 1-2 มวน มีค่าเฉลี่ย 1.12 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.51) พยายามเลิกบุหรี่ มีค่าเฉลี่ย 1.13 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.58) ด้านการใช้สิ่งเสพติด ไม่เคยสูบกัญชาเลย ร้อยละ 95.81 นักศึกษามีการสูบกัญชาให้มาเล่นๆ มีค่าเฉลี่ย 1.07 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.40) ไม่เคยสูบฝิ่นเลย ร้อยละ 96.34 ไม่เคยเสพโคเคน / ใ้ยาฉีดเข้าเส้นเลย ร้อยละ 95.81 ไม่เคยสูบกัญชาเลย ร้อยละ 95.81 ไม่เคยดมกาว ไอระเหยเลย ร้อยละ 96.08 ไม่เคยเคี้ยวใบกระท่อม / กินเห็ดเมาเลย ร้อยละ 96.08 ด้านการมีเพศสัมพันธ์ ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 91.10 นักศึกษามีการใช้ถุงยางคุมกำเนิดทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์ มีค่าเฉลี่ย 1.18 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.70)

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะชีวิตของนักศึกษาที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลมีผลต่อทักษะชีวิตของนักศึกษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และปัจจัยส่วนบุคคลทั้ง 8 ด้าน มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันในการส่งผลต่อทักษะชีวิตของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การเปรียบเทียบทักษะชีวิตรายด้าน ได้แก่ ทักษะด้านสังคมและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ทักษะด้านการคิด ทักษะด้านการควบคุมอารมณ์ของนักศึกษาที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกันด้วยการวิเคราะห์

ความแปรปรวนพหุตัวแปร พบว่า นักศึกษาที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกันจะมีทักษะทางสังคมและทักษะการคิดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการเปรียบเทียบปรากฏว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันมีทักษะการคิด และทักษะการควบคุมอารมณ์แตกต่างกัน นอกจากนี้ยังพบว่าตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนส่งผลต่อตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรทักษะการควบคุมอารมณ์ ทักษะการคิด ได้ร้อยละ 11.30 ($R^2=0.113$) และ ร้อยละ 10.70 ($R^2=0.107$) ตามลำดับ โดยนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงกว่าจะมีทักษะชีวิต ทักษะทางสังคม ทักษะการคิดและทักษะการควบคุมอารมณ์ สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติพฤติกรรมสุขภาพ พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อการรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติพฤติกรรมสุขภาพของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 มี 1 ด้าน คือ เพศ ปัจจัยส่วนบุคคลทั้ง 8 ด้าน มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันต่อการรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติพฤติกรรมสุขภาพของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 การรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติพฤติกรรมสุขภาพในแต่ละด้านพบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกันจะมีการรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติพฤติกรรมสุขภาพทั้ง 3 ด้านคือ ด้านโภชนาการและการออกกำลังกาย ด้านอุบัติเหตุและความรุนแรง และ ด้านเพศสัมพันธ์ แตกต่างกัน ปัจจัยส่วนบุคคลทั้ง 8 ด้านมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันส่งผลให้นักศึกษามีการรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติพฤติกรรมสุขภาพที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในด้านอุบัติเหตุและความรุนแรง ด้านเพศสัมพันธ์ และด้านสิ่งเสพติด นอกจากนี้ยังพบว่า การรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติพฤติกรรมสุขภาพของนักศึกษาทั้ง 4 ด้าน สามารถอธิบายความแปรปรวนของโมเดลได้ ร้อยละ 4.20 ($R^2=0.042$) ด้านเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 4.30 ($R^2=0.043$) ตามลำดับ ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคู่ของปัจจัยส่วนบุคคลต่อการรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติพฤติกรรมสุขภาพของนักศึกษา พบว่า เพศชายมีการรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติพฤติกรรมสุขภาพทั้ง 3 ด้านสูงกว่าเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

ด้านพฤติกรรมสุขภาพ พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อพฤติกรรมสุขภาพของ นักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 มี 1 ด้าน คือ เพศ เมื่อพิจารณาการมีพฤติกรรมสุขภาพในแต่ละด้านพบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกันจะมีพฤติกรรมสุขภาพทั้ง 3 ด้านแตกต่างกันคือ ด้านโภชนาการ ด้านการควบคุมน้ำหนัก และด้านการออกกำลังกาย ปัจจัยส่วนบุคคลทั้ง 8 ด้านมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันส่งผลให้นักศึกษามีพฤติกรรมสุขภาพที่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทุกด้าน นอกจากนี้ยังพบว่า พฤติกรรมสุขภาพของนักศึกษา อธิบายความแปรปรวนของโมเดลได้ร้อยละ 5 ($R^2=0.047$) ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคู่ของปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อพฤติกรรมสุขภาพของนักศึกษา พบว่า

เพศชายมีพฤติกรรมสุขภาพทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านโภชนาการ ด้านการควบคุมน้ำหนัก ด้านการออกกำลังกายสูงกว่าเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้านพฤติกรรมเสี่ยง พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 มี 1 ด้าน คือ เพศ นอกจากนี้ปัจจัยส่วนบุคคลทั้ง 8 ด้าน ยังมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงของ นักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 การเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงของนักศึกษาที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน พบว่า นักศึกษาที่มีเพศ ที่แตกต่างกันจะมีพฤติกรรมเสี่ยงแตกต่างกัน ทั้งนี้ปัจจัยส่วนบุคคลทั้ง 8 ด้านมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันส่งผลให้นักศึกษามีพฤติกรรมเสี่ยงที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทุกด้าน นอกจากนี้ยังพบว่า พฤติกรรมเสี่ยงของนิสิตนักศึกษาทั้ง 5 ด้าน ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของโมเดลได้ร้อยละ 19 ($R^2 = 0.192$) โดยมีพฤติกรรมเสี่ยงด้านการมีเพศสัมพันธ์ อธิบายความแปรปรวนได้มากที่สุด คือ ร้อยละ 22 ($R^2 = 0.222$) ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคู่ของปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อพฤติกรรมเสี่ยงของนักศึกษา พบว่า เพศชายมีพฤติกรรมเสี่ยงทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการดื่มเหล้า การสูบบุหรี่ การใช้สารเสพติด สูงกว่าเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการพัฒนาและตรวจสอบความตรงของโมเดล ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างทักษะชีวิตกับพฤติกรรมเสี่ยงของนักศึกษา พบว่า โมเดลมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์มากที่สุดที่ผู้วิจัยนำมาพัฒนาและตรวจสอบความตรงของโมเดล ประกอบด้วยตัวแปรอิสระที่เป็นตัวแปรแฝงมี 5 ตัวแปร คือ 1) ตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคล (ATT) 2) ตัวแปรการรับรู้ประโยชน์ของพฤติกรรมสุขภาพ (HKM) 3) ตัวแปรทักษะชีวิต (LS) 4) ตัวแปรพฤติกรรมสุขภาพ (HBE) และ 5) ตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยง (RBE) ตัวแปรตามที่เป็นตัวแปรแฝงมี 2 ระดับ ตัวแปรแฝงระดับแรกมี 1 ตัวแปร คือ ตัวแปรทักษะชีวิต (LS) ตัวแปรแฝงระดับที่สอง มี 2 ตัวแปร คือ 1) ตัวแปรพฤติกรรมสุขภาพ (HBE) และ 2) ตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยง (RBE) ($\chi^2 = 231.95$, $df = 199$, $RMSEA = 0.021$, $CFI = 0.99$, $GFI = 0.95$, $AGFI = 0.93$, $PGFI = 0.68$, $\chi^2/df = 1.17$, $NFI = 0.96$, $IFI = 0.99$)

เมื่อพิจารณาการประมาณค่าพารามิเตอร์ในโมเดลสมการโครงสร้างพบว่า อิทธิพลระหว่างตัวแปรแฝงภายนอก (ตัวแปรแฝงจากการวัดครั้งที่ 1) ไปยังตัวแปรแฝงภายใน (ตัวแปรแฝงจากการวัดครั้งที่ 2 และครั้งที่ 3) มีค่าเป็นบวกจำนวน 6 ค่า เป็นลบ 2 ค่า แตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 4 ค่า ขนาดอิทธิพลจากตัวแปรแฝงทักษะชีวิต (LS) ที่มีต่อพฤติกรรมสุขภาพ (HBE) มีขนาดใหญ่ที่สุดในโมเดลและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 มีค่าเท่ากับ -0.27 รองลงมาคือ อิทธิพล

จากตัวแปรแฝงการรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติพฤติกรรมสุขภาพ (HKM) ต่อทักษะชีวิต (LS) มีค่าเท่ากับ 0.20 แสดงว่า ตัวแปรทักษะชีวิต สามารถอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมเสี่ยงได้ร้อยละ 29 เป็นอิทธิพลเชิงลบ และการรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติพฤติกรรมสุขภาพ (HKM) อธิบายความแปรปรวนของทักษะชีวิต ได้ร้อยละ 20 เป็นอิทธิพลเชิงบวก และ ปัจจัยปัจจัยส่วนบุคคล (ATT) อธิบายทักษะชีวิตได้ร้อยละ 8 เป็นอิทธิพลเชิงบวก

เมื่อพิจารณาผลการประมาณค่าพารามิเตอร์ในเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วม (variance-covariance metrix) ระหว่างตัวแปรแฝงภายนอก จำนวน 1 ค่า (ถูกกำหนดค่าในการวิเคราะห์ข้อมูล 1 ค่า) พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง ปัจจัยปัจจัยส่วนบุคคล (ATT) และการรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติพฤติกรรมสุขภาพ (HKM) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 รองลงมาคือ ตัวแปรแฝงการรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติพฤติกรรมสุขภาพ (HKM) กับตัวแปรแฝงปัจจัยส่วนบุคคล (ATT) มีค่าความสัมพันธ์เท่ากับ 0.05 ซึ่งเป็นอิทธิพลเชิงบวก

เมื่อพิจารณาผลการประมาณค่าพารามิเตอร์ในเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมของความคลาดเคลื่อน (error variance-covariance metrix) ระหว่างตัวแปรแฝงภายใน จำนวน 3 ค่า (พบว่า มีค่าเป็นบวกทุกตัวแปรและมีนัยสำคัญทางสถิติทุกตัวแปรที่ระดับ 0.05 ความสัมพันธ์ระหว่างความคลาดเคลื่อนของตัวแปรแฝงภายในที่มีความมากที่สุดคือตัวแปรแฝงทักษะชีวิต (HBE) กับตัวแปรแฝงพฤติกรรมเสี่ยง (RBE) มีค่าความสัมพันธ์เท่ากับ 0.86

โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของทักษะชีวิตและพฤติกรรมเสี่ยงของนักศึกษาที่มีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์มากที่สุด ประกอบด้วย ตัวแปรอิสระที่เป็นตัวแปรแฝงมี 2 ตัวแปร คือ ตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคล (ATT) ตัวแปรการรับรู้ประโยชน์ของพฤติกรรมสุขภาพ (HKM) ตัวแปรตามที่เป็นตัวแปรแฝงมี 2 ระดับ ตัวแปรแฝงระดับแรกมี 1 ตัวแปร คือ ตัวแปรทักษะชีวิต (LS) ตัวแปรแฝงระดับที่สอง มี 1 ตัวแปร คือ ตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยง (RBE) ($\chi^2 = 231.95$, $df = 199$, $P = 0.05$, $RMSEA = 0.021$, $CFI = 0.99$, $GFI = 0.95$, $AGFI = 0.93$, $PGFI = 0.68$, $\chi^2/df = 1.17$)

เมื่อพิจารณาผลรวมอิทธิพล (TE) ของตัวแปรแฝงแต่ละตัว พบว่า ตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคล (ATT) ตัวแปรการรับรู้ประโยชน์ของพฤติกรรมสุขภาพ (HKM) ต่างก็มีอิทธิพลทางตรงต่อตัวแปรทักษะชีวิต (LS) และ ตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคล (ATT) ตัวแปรการรับรู้ประโยชน์ของพฤติกรรมสุขภาพ (HKM) และตัวแปรทักษะชีวิต (LS) ต่างก็มีอิทธิพลทางตรงต่อตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยง (RBE) แต่ไม่มีอิทธิพลตรงต่อตัวแปรพฤติกรรมสุขภาพ (HBE) นอกจากนี้ ตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคล (ATT) ตัวแปรการรับรู้ประโยชน์ของพฤติกรรมสุขภาพ (HKM) ยังมีอิทธิพลทางอ้อมต่อตัวแปรพฤติกรรมสุขภาพ (HBE) และตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยง (RBE) โดยตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคล (ATT) มีอิทธิพลทางลบต่อตัวแปรพฤติกรรมสุขภาพ (HBE) และ

มีอิทธิพลทางบวกต่อตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยง (RBE) ตัวแปรการรับรู้ประโยชน์ของพฤติกรรมสุขภาพ (HKM) มีอิทธิพลทางบวกต่อตัวแปรพฤติกรรมสุขภาพ (HBE) และตัวแปรทักษะชีวิต (LS) ในขณะที่ตัวแปรทักษะชีวิต (LS) มีอิทธิพลทางลบต่อตัวแปรพฤติกรรมสุขภาพ (HBE) และมีอิทธิพลทางลบต่อตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยง (RBE)

ลักษณะของความสัมพันธ์และอิทธิพลของตัวแปรในโมเดลตามแนวคิดของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของทักษะชีวิตและพฤติกรรมเสี่ยงของ นักศึกษา พบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงของ นักศึกษามากที่สุดคือ ตัวแปรทักษะชีวิต มีขนาดอิทธิพลทางลบเท่ากับร้อยละ 29 ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงของนักศึกษา รองลงมาคือ ตัวแปรการรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติพฤติกรรมสุขภาพ มีขนาดอิทธิพลเท่ากับร้อยละ 6 เป็นอิทธิพลเชิงลบ ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลมากที่สุดคือ ตัวแปรชั้นปีการศึกษา มีขนาดอิทธิพลทางบวกเท่ากับร้อยละ 69 ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อตัวแปรการรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติพฤติกรรมสุขภาพมากที่สุดคือตัวแปรการรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติพฤติกรรมสุขภาพด้านโภชนาการ มีขนาดอิทธิพลทางบวกเท่ากับร้อยละ 91 ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อตัวแปรทักษะชีวิตมากที่สุดคือ ตัวแปรทักษะการคิด มีขนาดอิทธิพลทางบวกเท่ากับร้อยละ 27

อภิปรายผลการวิจัย

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน การปฏิบัติพฤติกรรมเสี่ยง 5 ด้าน คือ 1) อุบัติภัยและความรุนแรง 2) การดื่มเหล้า 3) การสูบบุหรี่ 4) การใช้สิ่งเสพติด และ 5) การมีเพศสัมพันธ์ พบว่า นักศึกษามีการปฏิบัติพฤติกรรมเสี่ยงทุกด้านในระดับต่ำ ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ อุบัติภัยและความรุนแรง มีค่าเฉลี่ย 1.51 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.58) รองลงมาคือ การดื่มเหล้า การสูบบุหรี่ การมีเพศสัมพันธ์ และการใช้สิ่งเสพติด มีค่าเฉลี่ย 1.35, 1.11, 1.09 และ 1.07 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.69, 0.46, 0.37 และ 0.36 ตามลำดับ) เมื่อพิจารณารายด้าน ด้านอุบัติเหตุและความรุนแรง พบว่า นักศึกษามีการขับขี่โดยไม่รัดเข็มขัดนิรภัย/ไม่ใส่หมวกกันน็อกมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 2.46 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 1.18) เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นอาจมีความคึกคะนอง ต้องการความรวดเร็ว ขาดความระมัดระวัง มีความประมาท พฤติกรรมเสี่ยงด้านความปลอดภัยเป็นการกระทำที่นำไปสู่การบาดเจ็บหรืออันตรายต่อร่างกาย ได้แก่ การขับขี่ซ้อนท้ายจักรยานยนต์มากกว่า 2 คน การไม่ข้ามถนนบริเวณทางข้าม การไม่คาดเข็มขัดนิรภัย การไม่สวมหมวกนิรภัย การขับขี่โดยไม่ยึดหลักกฎจราจร ขับขี่ด้วยความเร็ว ขับรถย้อนศร ขับขี่ภายหลังดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ สอดคล้องกับการศึกษาของ จรรยา เศรษฐพงศ์ (2550) พบว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่ไม่สวมหมวกกันน็อกขณะขับขี่รถจักรยานยนต์ เนื่องจากไม่ได้

ตระหนักถึงความสำคัญและอันตรายในการขับขี่ และในปัจจุบันสภาพการจราจรที่ติดขัดและเร่งรีบ ตลอดจนต้องการให้เกิดความคล่องตัว กลุ่มวัยรุ่นส่วนใหญ่มีความจำเป็นต้องใช้รถจักรยานยนต์ในการเดินทาง และพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่คาดเข็มขัดนิรภัยขณะขับขี่รถจักรยานยนต์หรือนั่งในรถยนต์ โดยให้เหตุผลว่ารู้สึกอึดอัดไม่สะดวกสบาย และบางคนเห็นว่าเป็นระยะทางขับขี่ใกล้ ๆ โดยพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่หอพักบริเวณรอบ ๆ มหาวิทยาลัย ที่ตั้งของมหาวิทยาลัยอยู่บนถนนบางนา – ตราด เป็นถนนที่มีการจราจรพลุกพล่าน มีรถบรรทุกขนาดใหญ่วิ่งตลอดเวลา หากนักศึกษาต้องการกลับรถต้องใช้เวลานานในการใช้สะพานกลับรถ นักศึกษาส่วนใหญ่จึงมักขี่รถจักรยานยนต์ และขับรย่อนศร ช้อนท้ายรถมากกว่า 2 คน ตลอดจนนักศึกษาประมาณมองว่าสถานการณ์การเกิดอุบัติเหตุเกิดขึ้นน้อย และบุคคลอื่น ๆ เช่น วินมอเตอร์ไซด์ ประชาชนที่อาศัยอยู่โดยรอบมหาวิทยาลัย มีการกระทำเหมือนกัน และต้องการความรวดเร็ว กลุ่มตัวอย่างไม่สวมใส่หมวกกันน็อคอาจเนื่องจากไม่สะดวก เมื่อเข้าเรียนจะไม่มีที่เก็บรักษา และเห็นว่าเป็นระยะทางใกล้ ๆ จึงไม่ให้ความสำคัญ

ด้านการดื่มแอลกอฮอล์ ไม่เคยดื่มแอลกอฮอล์ ร้อยละ 70.68 นักศึกษามีการดื่มแอลกอฮอล์ครั้งละไม่มากนัก มีค่าเฉลี่ย 1.48 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.94) เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ตลอดจนมหาวิทยาลัยมีนโยบายไม่ให้มีการจำหน่ายสุราบริเวณโดยรอบมหาวิทยาลัย และมีอาจารย์ บุคลากร และตำรวจในท้องที่ร่วมกันสอดส่องดูแล และจัดเวรยามออกตรวจรอบมหาวิทยาลัย ประกอบกับจัดทำโครงการพันธมิตรกับหอพักนอกมหาวิทยาลัย จึงได้รับความร่วมมือในการดำเนินการรณรงค์ในเรื่องเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เป็นอย่างดี

ด้านการสูบบุหรี่ ไม่เคยสูบบุหรี่ ร้อยละ 90.84 การสูบบุหรี่ วันละ 1-2 มวน มีค่าเฉลี่ย 1.12 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.51) พยายามเลิกบุหรี่ มีค่าเฉลี่ย 1.13 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.58) เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ตลอดจนมหาวิทยาลัยมีนโยบายไม่ให้มีการสูบบุหรี่ภายในมหาวิทยาลัย และขอความร่วมมือจากอาจารย์ บุคลากรให้เลิกสูบบุหรี่ ไม่จัดบริเวณให้สูบบุหรี่ ติดป้ายประชาสัมพันธ์เรื่องโทษของบุหรี่ รณรงค์ในกิจการนักศึกษา ทำให้นักศึกษาทราบถึงโทษ ปัญหาของการสูบบุหรี่ จึงมีผู้สูบบุหรี่จำนวนน้อย

ด้านการใช้สิ่งเสพติด ไม่เคยสูบกัญชาเลย ร้อยละ 95.81 นักศึกษามีการสูบกัญชาให้เมาเล่น ๆ มีค่าเฉลี่ย 1.07 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.40) ไม่เคยสูบฝิ่นเลย ร้อยละ 96.34 ไม่เคยเสพโคเคน / ใช้ยาฉีดเข้าเส้นเลย ร้อยละ 95.81 ไม่เคยสูบกัญชาเลย ร้อยละ 95.81 ไม่เคยดมกาว ไอระเหยเลย ร้อยละ 96.08 ไม่เคยเคี้ยวใบกระท่อม / กินเห็ดเมาเลย ร้อยละ 96.08 ด้านการมีเพศสัมพันธ์ ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 91.10 นักศึกษามีการใช้ถุงยางคุมกำเนิดทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์ มีค่าเฉลี่ย 1.18 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.70) เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ตลอดจนมหาวิทยาลัยมี

นโยบาย ตัดป้ายประชาสัมพันธ์เรื่องโทษของสิ่งเสพติด รณรงค์ในกิจการนักศึกษา ทำให้นักศึกษาทราบถึงโทษ ปัญหาของสิ่งเสพติด ด้านการมีเพศสัมพันธ์ มีโครงการท้องไม่พร้อม รณรงค์ให้นักศึกษาเห็นความสำคัญของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร การระมัดระวังตนเองที่จะไม่อยู่ตามลำพังกับเพศตรงข้าม การรู้จักป้องกันหากเกิดการมีเพศสัมพันธ์ การคุมกำเนิด ตลอดจนแต่งตั้งตัวแทนอาจารย์จากทุกคณะวิชาให้เป็นที่ปรึกษากรณีนักศึกษากลุ่มดังกล่าวมีปัญหาเรื่องการเรียน และมีการสอนเรื่องเพศสัมพันธ์ ปัญหาที่จะตามมาตลอดจน โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ให้การดูแลให้นักศึกษาสามารถผ่านพ้นปัญหาดังกล่าวไปได้

ด้านพฤติกรรมเสี่ยง พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 มี 1 ด้าน คือ เพศ นอกจากนี้ปัจจัยส่วนบุคคลทั้ง 8 ด้าน ยังมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงของ นักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 การเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงของนักศึกษาที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน พบว่า นักศึกษาที่มีเพศ ที่แตกต่างกันจะมีพฤติกรรมเสี่ยงแตกต่างกัน ทั้งนี้ปัจจัยส่วนบุคคลทั้ง 8 ด้านมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันส่งผลให้นักศึกษามีพฤติกรรมเสี่ยงที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทุกด้าน นอกจากนี้ยังพบว่า พฤติกรรมเสี่ยงของนักศึกษาทั้ง 5 ด้าน ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของโมเดลได้ร้อยละ 19 ($R^2=0.192$) โดยมีพฤติกรรมเสี่ยงด้านการมีเพศสัมพันธ์ อธิบายความแปรปรวนได้มากที่สุด คือ ร้อยละ 22 ($R^2=0.222$) ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคู่ของปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อพฤติกรรมเสี่ยงของนักศึกษา พบว่า เพศชายมีพฤติกรรมเสี่ยงทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการดื่มเหล้า การสูบบุหรี่ การใช้สารเสพติด สูงกว่าเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับพรพิมล เจียมนาครินทร์ ที่กล่าวว่าวัยรุ่นอยู่ในสภาพการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและจิตใจ มีอารมณ์รุนแรง วู่วาม ขาดความยับยั้งชั่งใจ โกรธง่าย เจ้าคิดเจ้าแค้น เอาแต่ใจตัวเองเป็นใหญ่ ต้องการแสดงออกทางอารมณ์อย่างเปิดเผย และพบว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการแสวงหาความตื่นเต้นสนุกสนาน (sensation seeking) ทำให้มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทั้งการดื่ม การสูบบุหรี่ และการมีเพศสัมพันธ์ โดยมีเหตุเริ่มต้นจากความอยากรทดลองในวัยที่ยังไม่มีวุฒิภาวะ ชอบทำสิ่งที่ผิดแผกแตกต่างจากมาตรฐานสังคมในวัยเดียวกัน เช่น การทดลองดื่มแอลกอฮอล์ ขับรถแบบอันตราย มีเพศสัมพันธ์เร็ว ผลของการดื่มแอลกอฮอล์ ทำให้กระบวนการคิดบกพร่อง เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ มีพฤติกรรมก้าวร้าว เพศชายจึงมีความเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงได้มากกว่าเพศหญิง

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อพัฒนาและตรวจสอบโมเดลความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงและส่งผลต่อพฤติกรรมสุขภาพของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิม

พระเกียรติ พบว่า ลักษณะของความสัมพันธ์และอิทธิพลของตัวแปรในโมเดลตามแนวคิดของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของทักษะชีวิตและพฤติกรรมเสี่ยงของนักศึกษา พบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงของ นักศึกษามากที่สุดคือ ตัวแปรทักษะชีวิต มีขนาดอิทธิพลทางลบเท่ากับร้อยละ 29 ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงของนักศึกษา รองลงมาคือ ตัวแปรการรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติพฤติกรรมสุขภาพ มีขนาดอิทธิพลเท่ากับร้อยละ 6 เป็นอิทธิพลเชิงลบ ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลมากที่สุดคือ ตัวแปรชั้นปีการศึกษา มีขนาดอิทธิพลทางบวกเท่ากับร้อยละ 69 ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อตัวแปรการรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติพฤติกรรมสุขภาพมากที่สุดคือตัวแปรการรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติพฤติกรรมสุขภาพด้านโภชนาการ มีขนาดอิทธิพลทางบวกเท่ากับร้อยละ 91 ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อตัวแปรทักษะชีวิตมากที่สุดคือ ตัวแปรทักษะการคิด มีขนาดอิทธิพลทางบวกเท่ากับร้อยละ 27 อาจอธิบายได้ว่า นักศึกษาที่มีชั้นปีที่สูงขึ้น มีประสบการณ์มากขึ้น มีวุฒิภาวะสูงขึ้น มีการเรียนรู้มีทักษะในการคิดตัดสินใจดีขึ้น ได้รับองค์ความรู้ในด้านวิชาชีพมากขึ้น เตรียมตัวที่จะไปประกอบอาชีพจึงสามารถนำเอาองค์ความรู้ร่วมกับประสบการณ์มาพัฒนาตนเอง สามารถดูแลตนเองได้ดีขึ้น ตลอดจนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จึงให้ความสำคัญกับการบริโภคอาหาร รักสวยรักงาม จึงมีการควบคุมอาหารแต่ไม่ค่อยชอบออกกำลังกาย เพราะธรรมชาติของวัยรุ่นปัจจุบันต้องการความรวดเร็ว แม้จะรู้ว่า เป็นโทษต่อตนเองในระยะยาว เช่นชอบอดอาหาร ชี้อายลดความอ้วนมารับประทาน รับประทานอาหารสำเร็จรูปหรืออาหารจานด่วน โดยไม่คำนึงถึงคุณค่าทางโภชนาการ รับประทานอาหารเป็นกลุ่ม และรับประทานอาหารตามใจปาก สอดคล้องกับการศึกษาของกาลีไรต์นีย์ เียนสุจิต (2540 : 71) ได้กล่าวถึงทักษะชีวิตว่า วัยรุ่นเป็นช่วงที่เกิดการเปลี่ยนแปลงและปรับตัวจากวัยเด็กเป็นวัยผู้ใหญ่ มีการเข้ากลุ่ม เข้าสังคม และติดเพื่อนมากที่สุด ซึ่งพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน และพฤติกรรมเสี่ยงต่าง ๆ ของกลุ่มวัยรุ่นมักเป็นพฤติกรรมที่กระทำตามกลุ่มเพื่อน การศึกษาของชุตินา ไชยเสน (2547) พบว่า ทักษะชีวิตและการปรับตัวมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการที่นักศึกษาจะประสบความสำเร็จด้านการเรียน โดยเฉพาะนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่ต้องเปลี่ยนระบบการเรียนและวิถีชีวิตจากการเรียนในระดับมัธยมศึกษาไปสู่การเรียนในระดับอุดมศึกษาที่มีสภาพแวดล้อมเปลี่ยนไปต้องอยู่กับเพื่อนที่มีพื้นฐานทางเศรษฐกิจแตกต่างกัน ระบบการเรียนการสอนที่มีอาจารย์ดูแลใกล้ชิดมาเป็นการเรียนที่ค่อนข้างอิสระ ต้องตัดสินใจด้วยตนเองเป็นส่วนใหญ่ ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับทักษะชีวิตค่อนข้างสูง ทักษะชีวิตและการปรับตัวด้านการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในทุกด้าน โดยทักษะชีวิตด้านการเห็นคุณค่าในตนเองกับการปรับตัวด้านการเรียนมีความสัมพันธ์กันมากที่สุด ($r = .51$) ให้เหตุผลว่า การที่บุคคลสามารถสอบเข้าเรียนต่อในระดับอุดมศึกษาได้ จะได้รับการยอมรับจากสังคมว่าเป็นบุคคลที่มีความสามารถ นักศึกษาที่ได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่นว่ามีความสามารถ มีคุณค่า และมีความสำคัญจะประสบความสำเร็จใน

สถานภาพของตน เป็นการเสริมสร้างความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และการที่บุคคลประเมินตนเองว่ามีคุณค่าจะทำให้บุคคลมีความเชื่อมั่นในตนเอง และมีความรับผิดชอบ มีความสามารถในการกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้ประสบผลสำเร็จ และพยายามปรับปรุงเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนให้เข้ากับสภาพแวดล้อม และสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการและสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างสงบสุข และจากการศึกษาของญาดา โตสมบัติ (2549) พบว่านิสิตนักศึกษาประมาณสองในสามมีทักษะชีวิตในครอบครัว ด้านการคิดวิเคราะห์ ความคิดสร้างสรรค์ การตระหนักรู้ในตนเอง ความเห็นใจผู้อื่น ภาวะภาคภูมิใจในตนเอง ความรับผิดชอบต่อสังคม การสร้างสัมพันธภาพและการสื่อสาร การตัดสินใจและการแก้ปัญหา และการจัดการอารมณ์และความเครียด อยู่ในระดับปกติและสูงกว่าปกติ และพบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์และมีอิทธิพลในการทำนายคุณภาพชีวิตคือ ภาวะภาคภูมิใจในตนเอง การสร้างสัมพันธภาพและการสื่อสาร การจัดการกับอารมณ์และความเครียด ความคิดวิเคราะห์วิจารณ์ และการคิดสร้างสรรค์ ทั้งนี้ตัวแปรทุกตัวมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับคุณภาพชีวิต และวิจิตร พูลเพิ่ม และชลลดา พันธุชิน (2552 : 41 – 44) พบว่า นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยทักษะด้านการจัดการกับอารมณ์สูงสุด (ค่าเฉลี่ย = 2.92) รองลงมาคือทักษะชีวิตด้านการเห็นคุณค่าในตนเอง (ค่าเฉลี่ย = 2.88) และด้านการตัดสินใจ (ค่าเฉลี่ย = 2.87) อาจอธิบายได้ว่านักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 ส่วนใหญ่อยู่ในระยะวัยรุ่นตอนปลาย ซึ่งมีวุฒิภาวะทางอารมณ์เข้าสู่วัยผู้ใหญ่มีเหตุผลและควบคุมอารมณ์ได้มากขึ้น ประกอบกับนักศึกษาพยาบาลส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ซึ่งมีกระบวนการพัฒนาการด้านร่างกายและจิตใจเร็วกว่าผู้ชาย ในวัยเดียวกันประมาณ 2 ปี และพัฒนาการทางเพศยังมีส่วนช่วยสนับสนุนให้วัยรุ่นหญิงมีการปรับตัวที่ดีตั้งแต่วัยเด็กตอนต้น จึงทำให้นักเรียนหญิงมีพัฒนาการและทักษะหลายด้านที่ก้าวหน้า รวมทั้งทักษะการจัดการกับอารมณ์ ด้านการปรับตัวโดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างดี (ค่าเฉลี่ย = 3.01) โดยครอบคลุมการปรับตัว 4 ด้าน คือ ด้านการเรียน ด้านสังคม ด้านอารมณ์และความรู้สึกต่อสถานศึกษา เมื่อพิจารณาในประเด็นย่อยพบว่า นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 มีการปรับตัวเข้ากับเพื่อนในระดับสูงสุด (ค่าเฉลี่ย = 3.34) อาจเนื่องจากเมื่อนักศึกษาได้เข้ามาศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่มีสภาพแวดล้อมเดียวกัน มีการดำเนินชีวิตในมหาวิทยาลัยที่ไม่แตกต่างทั้งในระบบการเรียนการสอน การทำกิจกรรมต่างๆ ที่ทางมหาวิทยาลัยหรือคณะ ฯ จัดขึ้น เพื่อให้นักศึกษาได้พัฒนาศักยภาพทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา พร้อมทั้งส่งเสริมให้นักศึกษาสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ นอกจากนี้ในชั้นปี 1 ทุกคนฯ ต้องเรียนวิชาบังคับตามหลักสูตรที่มหาวิทยาลัยกำหนดซึ่งต้องเรียนในชั้นเรียนเดียวกัน ทำกิจกรรมและแสดงความคิดเห็นร่วมกัน สิ่งเหล่านี้ส่งผลให้นักศึกษาที่ศึกษาต่างคณะฯ หรือต่างสาขาวิชา มีการปรับตัวไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 เป็นส่วนใหญ่ และทางมหาวิทยาลัยได้จัดให้นักศึกษาเข้าเรียนวิชาศึกษาทั่วไปโดยมีระบบการเรียนการสอนไม่แตกต่างกัน ทำกิจกรรมร่วมกัน

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาครั้งนี้ คณะผู้วิจัยขอเสนอแนะแนวทางในการนำผลการวิจัยไปใช้ และทำวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1. การนำผลการวิจัยไปใช้ในการจัดการบริหาร

1.1 ควรรณรงค์เรื่องการขับชื้อยานพาหนะ การขับรถยนต์ การใส่หมวกกันน็อก การไม่ชื้อนทำยารถจักรยานยนต์มากกว่า 2 คน เพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุ

1.2 การพัฒนาให้นักศึกษาได้รับประสบการณ์ที่ดีจากสถาบันการศึกษา การสร้างเสริมประสบการณ์ที่พัฒนาการเรียนรู้ให้กับนักศึกษา เป็นการพัฒนาทักษะชีวิต ให้นักศึกษาสามารถปฏิเสธและปรับตัวกับสภาพสังคม สิ่งแวดล้อมที่จะโน้มน้าวให้นักศึกษามีพฤติกรรมเสี่ยง

1.3 ควรมีการวิจัยเพื่อหาแนวทางที่จะทำให้เกิดความร่วมมือระหว่างสถาบันการศึกษาและครอบครัวในการป้องกันแก้ไขปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงในกลุ่มนักศึกษา เพราะสถาบันการศึกษาและครอบครัวเป็นสภาพแวดล้อมที่สำคัญในการหล่อหลอมบุคลิกภาพและพฤติกรรมของนักศึกษา

1.4 พัฒนาระบบการดูแลสุขภาพนักศึกษาร่วมกับอาจารย์ประจำคณะ เพื่อลดอัตราการลาออกกลางคัน (dropouts) การอยู่อย่างโดดเดี่ยว ขาดเพื่อนที่ให้คำปรึกษา การเข้าไปเกี่ยวข้องกับปัจจัยเสี่ยง

2. การนำผลการวิจัยไปใช้ในการปฏิบัติ แนวโน้มวิกฤตของเยาวชนในด้านต่าง ๆ ที่จะทวีความรุนแรงขึ้น ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ภาวะแม่วัยรุ่น การติดเชื้อเอดส์ ท้องแท้ง ทั้ง ปัญหาความรุนแรง ปัญหายาเสพติด จากคุณลักษณะดังกล่าว สถาบันการศึกษาควรนำงานวิจัยสู่การปฏิบัติ โดยมีกระบวนการพัฒนานักศึกษาดังแต่รับเข้าศึกษา เก็บข้อมูลปัจจัยเสี่ยง และให้การดูแลนักศึกษาอย่างใกล้ชิด ควบคู่กับการพัฒนานักศึกษาด้านวิชาการ มีการสอดแทรกเนื้อหาการใช้ทักษะชีวิตในการปฏิเสธสิ่งที่ยั่วเยวต่าง ๆ เพื่อลดการเกิดปัจจัยเสี่ยง

3. การนำผลการวิจัยไปใช้ในการวิจัย จากผลการวิจัยควรมีการทดสอบโปรแกรมการพัฒนาทักษะชีวิตของนักศึกษากลุ่มเสี่ยง เพื่อหาแนวทางในการพัฒนานักศึกษา และลดพฤติกรรมเสี่ยงดังกล่าว ควรมีการเพิ่มเติมตัวแปรอื่น ๆ เช่น บทบาทของอาจารย์ รูปแบบความสัมพันธ์ของอาจารย์กับนักศึกษา ความสัมพันธ์ของคูรัก หรือเพื่อนกับนักศึกษา เพื่อให้ผลการวิจัยปัจจัยเชิงเหตุของการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงในนักศึกษามีความชัดเจนขึ้น รวมทั้งสนับสนุนผลการศึกษาที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ หรือการทำวิจัยเชิงคุณภาพในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นกลุ่มเสี่ยง ด้วยวิธีการที่เหมาะสม เช่น การสนทนาแบบกลุ่ม การสัมภาษณ์เชิงลึก เพื่อช่วยในการแก้ไขปัญหานักศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป